

Maka, mor

001

Ett stycke vardag
gjorde hon till fest.

Hjalmar Gullberg

002

Din levnadsdag är slut,
Din jordevandring
ändad
Du här har kämpat ut
Och dina kära lämnat
Nu vilar Du i ro och frid
Hos Jesu Krist
till evig tid.

003

Tack för allt gott
som Du oss givit
Din rena kärlek
till oss envar
Här har så tomt
och öde blivit
Ditt goda minne
lever kvar.

004

Du möter oss ej mer
som förr
Välkomnande
därhemma
Vid hemmets kära dörr
Där hörs ej mer Din
stämma
Din plats är tom vid
fönstrets karm
Där du oss väntat ofta
Kring Din gestalt, Din
blick så varm
Blott minnets rosor dofta

005

Du var så god,
Du var så glad
Du lämnar bara
vackra minnen
Så svår är ändå
denna dag
Så sorgsna
våra sinnen
Men tack för allt
vad Du oss skänkt
Vi vet Du på
oss alltid tänkt
Tack för våra
lyckliga år tillsammans

006

Är det sant att
Du är borta
Är det sant att
Du är död
Du som ville oss
det bästa
Du som var vårt
kära stöd.

Maka, mor

007

Tung blir den väg
och mörk den kväll
jag nu skall
ensam vandra
Men snart i samma
fridens tjäll
vi vila hos varandra.

008

Du unnade
Dig så lite
Så bråd var
Din arbetsdag
Men själva
vardagsslitet fick helgens behag
Kärlek hette
Din vilja
Osjälvisk gärning
Din värld
Renhetens vita lilja
Bugade sig på
Din färd.

009

Slumra gott Du kära
Hav tack för allt
Du gjort
Vi skall i hjärtat bära
Ditt minne ljust
och stort.

010

Vila, vila Du
kära i ro
Vänliga skuggor
hölja Ditt bo
Aftonens stjärna
skimrar så blid
Älskade Maka,
vila i frid.

011

Hon som lyste vår stig
Hennes tid är förbi.

012

Hur tyst, hur öde, hur
tomt här hemma
När den vi älskat
oss lämnat har
Ej mer hör vi hennes
kära stämma
Men i vårt minne
hon lever kvar.

013

Jag sover gott, ej mer
jag smärta känner
Tyst dödens ängel
viskar sov i frid
Gråt icke, käre make,
barn och vänner
Jag vilar nöjd och fri
från jordens strid.

014

Tid som har flytt
fås ej åter
Minnet är allt jag
har kvar
Djupt i mitt hjärta
det gråter
Och drömmer om
flydda dar.

Maka, mor

015

Ditt hem som Du älskat
där blommor har spirat
det lämnar Du nu
för en skönare värld.

016

Kära lilla Mamma, nu
är Din strävan slut
All smärta den är borta
och Du får vila ut
För allt vi vill Dig tacka
för kärlek rik och stor
För omsorg och all möda
tack kära lilla Mor.

017

Du ledde oss varsamt
i barndomens år
Du gav oss den kärlek
en Mor blott förmår
Du lärde oss se,
på vår framtid med tro
Att lyckliga dagar
en gång skulle gro
Vi tackar Dig Mor, för den
kraft Du oss gav
Du var, lilla Mor,
vad mest vi höll av.

018

Lilla Mor, ack vårt hjärta
Är så fullt av tack till Dig
Vi som aldrig kunnat fatta
Vad det var att mista Dig
Gud han giver många gåvor
om och om igen
Men han giver blott
en moder
Aldrig får vi Mor igen.

019

Mor, lilla Mor, vem var
väl som Du?
Ingen i hela världen.

020

Mors trötta huvud har
lagt sig till ro
Flitiga händer fått vila
Nu sover hon lugnt
i sitt tysta bo
Dit våra tankar ila.

021

Nu har du vandrat,
lilla Mor
Långt bort till
vägens slut
Du nu hos Dina
kära bor
Ditt lidande har
ebbat ut
Tack för allt Du
oss lärt och gett
Om evig ro till
Gud vi bett.

022

När Far gick bort, så
ensam blev Din strid
Nu kära Mor, har
även Du fått frid
Sov, kära två, som
delat livets öden
I gravens ro förenade
i döden

Maka, mor

023

Slumra Moder,
slut är striden
Du har funnit
frid och ro
Hos Din Gud
i himlafriden
Där får Du
för evigt bo.

024

Som doften av rosor
en sommardag
Det står lilla Mor
kring Ditt minne
Och bilden av Dig är
en stjärna så klar
Som tändes och ler
i vårt sinne
Du lämnade livet,
vi stannade kvar
Men djupt i vårt
hjärta Du bor.

025

Sov i ro, Du lilla Mor
från all livets smärta
Tack för all Din omsorg
stor ömma modershjärta
Sov i ro, från oro all
uti tysta griften
Djupt Ditt minne
leva skall
under livets skiften.

026

Sov i ro, min kära Maka
Sov i ro vår lilla Mor
Ingen vet, hur vi
Dig sakna
Ack vad tomheten
är stor.

027

Tack lilla Mor för
åren som gått
Tack för all kärlek
och omsorg vi fått
Tack för all ömhet
och vänlighet stor
Tack för allt
vår älskade Mor.

028

Tack, Maka och Mor,
för allt Du varit
Tack för den glädje
i hemmet Du var
Tack för de lyckliga
åren som farit
Tack för de minnen,
Du lämnat kvar.

029

Var finns en kärlek
som intill döden
Står oförändrad
i alla öden
Som likt Guds ängel
oss övervakar
Och fordrar intet
men allt försakar
På denna jord finns
endast en
En Moders
kärlek allen.

030

Alltid nöjd och glad
Mor var
Tröst och kärlek
allt hon gav
Alltid i vårt
hjärta bor
Minnet av en
älskad Mor.

Maka, mor

031

Det finns ett löfte från
en gammal sägen
att modersögat
aldrig slocknar ut
Det kastar solig
strålgans över vägen,
som följer oss
till livets slut.

032

Mycket blir oss givet
mången skatt så stor
Blott en gång i livet
gives oss en Mor
Och när detta varma
hjärta
inte klappar mera här,
då känner vi med
smärta
att det bästa borta är.

033

Klockorna ringa så sakta
till ro
Mor har fått ett
lugnare bo
Aftonens stjärna
lyser så blid
Sov, lilla Mor,
vila i frid.

034

Mor hon tröstar och
Mor hon helar
Mor sin kärlek
åt alla delar
Ingen famn är så
varm och stor
Ingen finns som
lilla Mor.

035

Far har räckt ut handen
Mor har fattat den
På den andra stranden
Mötas de igen

036

Ögonen slutits,
tiden var inne
Djup är vår sorg fastän
ljus ditt minne
Kärlek och godhet
lyste din stig
Tack kära Mamma,
vila i frid.

037

Stor var Din kärlek
god var din själ
Käraste Mamma,
tack och farväl!

038

En tröst i sorgen
Gud oss ger
Att Mor nu slipper
lida mer.

039

En trött liten Mor med
silvergrått hår
och en panna som plöjts
av bekymmer och år
Med blick som var
leende solig och klar
Så lever Din bild
bland de Dina kvar.

040

För alla fanns rum
i Ditt hjärta
För alla Du gjorde
Ditt allt
Du deltog i glädje
och smärta
Hav tack, lilla Mamma,
för allt.

Maka, mor

041

Avskedets stund för
alltid har kommit,
solen har sänkt
sina strålar i frid
Borta för alltid är
Mor som vi älskat,
borta från världens
oro och strid
Saknad av många
men mest av de sina
Leva Du skall uti
minnenas led
Tyst är vår hälsning,
sakta vi viska,
sov gott, kära Mamma,
vila i frid.

043

Mamma, där Du är
lyser alltid solen
En Mor dör aldrig.

042

Du lämnade livet,
vi stannade kvar
Men djupt i vårt hjärta
vi gömmer
Ett rum där Du bor,
ty allt gott Du oss gav
Vi aldrig, nej aldrig
det glömmer.

Make, far

050

Det hövs en man
att viska
ett lugnt farväl åt
det som var.

Bo Bergman

052

Du bäddas i hembygdens
soliga famn
Där inga bekymmer
skall trycka
Vid barndomens kyrka
Du hunnit i hamn
Där Dina kära Din kulle
skall smycka
Det är barndomens
klockor som ringa
Och frid är den hälsning
de bringa.

054

Ditt hjärta som klappat
så varmt för de Dina
ögon som vakat och
strålat så ömt
Har stannat och slocknat
till sorg för oss alla
Men vad Du oss gjort
skall aldrig bli glömt.

056

Ett verksamt liv
har slocknat ut
En flitig hand
har domnat
Din arbetsdag
har nått sitt slut
Och i Guds hand
Du somnat
Din kära stämman
tystnat har
Men vackert står
Ditt minne kvar.

051

Arbetsfyllt och strävsamt
har Ditt liv varit
Lugn och stilla blev
Din död.

053

Det suckar av vemod
då banden de brista
Det tar om vårt hjärta
då kära vi mista
Din blick har slocknat
Din röst har tystnat
Du funnit frid.

055

Du styrde, Du ställde,
Du ville oss väl
Du älskat oss alla
av hela Din själ
Välsignat vare
Ditt minne.

057

För omsorg stor och
all Din strävan
För varma tankar
Du oss i livet skänkt
För alla ljusa,
vackra minnen
Hav tack långt bortom
livets gränser.

Make, far

058

Givmild och trofast
var Du i livet
Tungt är idag att
stå vid Din bår
Allt som var vackrast
och bäst Du givit
Tacksamt vi tänker
på flyktade år.

060

Stilla och god har
Du varit i livet
Stilla och tyst ifrån
oss Du gick
Tack för all glädje
Du skänkt oss.

062

Så vila i frid ty dagen
är slut
Ditt redbara hjärta
har somnat
Din livsgärning lever,
den sinar ej ut
Fast handen i döden
har domnat
Vi tacka för allt vad
i livet Du skänkt
För kärlek och omsorg
vad vackert Du tänkt
Må klockorna ringa
till vila.

064

Vi hann ej säga Dig farväl
ty döden kom så fort
Men nu vi säga Dig
vårt tack
vid evighetens port.

059

Hur tomt det efter
Dig har blivit
Det känns som solens
ljus för oss gått ner
Ty ingen såsom
Du har kärlek givit
Din plats kan aldrig
fyllas mer.

061

Stilla, så stilla Du
käre nu slumrar
Borta från sjukdom
och strid
Stor är vår saknad men
dock vi Dig unnar
Vila i frid.

063

Tack för allt Du
oss har skänkt
För oss Du strävat,
på oss Du tänkt
Ditt goda hjärta,
Ditt ljusa sinne
Hos oss skall leva
i tacksamt minne.

065

När krafterna
ständigt domna
Och ögat sin glans
har mist
så skönt att från
allt få somna
och vila finna
till sist.

Make, far

066

Att finna varandra
när livet är ungt
att följas till
ålderdoms dagar
när livet är lätt,
när livet är tungt
tillsammans med
fröjd detta draga
Var finns väl i livet
för tvenne
en lott som kan
liknas vid denne.

068

Min älskade från
våra ungdomsår
aldrig, aldrig mer Din
hand jag hålla får.

070

Så har vi vandrat
Du och jag
i kärlek, hand i hand
Så har vi delat
varje dag
i våra drömmars land,
Vår lycka var
vår rikedom,
nu har Du gått,
min hand är tom.

067

Gud märker när
stegen är tunga
och trötta de
älskades drag
Han märker när
krafterna sviker
och hjärtat slår
mattare slag
Då öppnar han
kärleksfullt famnen
och låter dem
somna i frid.

069

Hand i hand från
ungdomsåren
Vi troget vandrat
med varann
Vi delat kärlek,
hopp och frid
Vi delat sjukdom,
sorg och strid.

071

Det fanns för oss alla
ett rum i Ditt hjärta
För alla utav oss Du
gjorde Ditt allt
Du deltog med oss i
vår glädje och smärta
Hav tack, lilla pappa,
hav tack för allt.

Make, far

072

Mor har räckt
Dig handen
Du har fattat den
På den andra
stranden
Har ni mötts igen.

073

Nu, käre Far, Du
från oss farit
Upp till en annan,
bättre värld
Vi tacka Dig för
vad Du varit
Vid hemmets lugna
varma härd
De vackra minnena
av Dig
Skall ständigt lysa
på vår stig.

074

Sov gott, käre Far
i gravens ro
Hav tack för Din kärlek,
Din möda och tro.

075

Tack Far, för de
lyckliga åren
För kärlekens
manande bud
För uppoffring ända
till bären
För trohet mot
mänskor och Gud.

076

Tom blir platsen
i hemmets vrå
Tung blir vägen
att ensam gå
Tack käre make
för de år som gått
Tack käre Far
för allt vi fått.

077

Älskade Pappa,
Make och Vän
Vi står här med gråt
och med saknad
Spill inga tårar, sa Du,
när jag dör
Det är inget att
gråta för
I minnet lever jag
ju kvar
Ingen kan dö som
levat har
Tänk er, som om jag
tog en promenad
Vi ses igen, inte nu,
men om ett tag.

Make, far

078

Nu rösten har tystnat
och handen som smekt
har fallit så stilla ner
Och kärlekens glimt,
som i ögat lekt,
har slocknat och
tänds aldrig mer
För allt vad Du var
vill vi ödmjukt stå
med händerna
knäppta till bön
Tack, älskade Make,
min Pappa och vän,
När livet är slut
får vi mötas igen.

079

Du var mitt allt
mitt allt i evighet.

Barn, ungdom

090

Din sol gick upp,
men skymdes bort.
Du var för god
för livet.
Fastän din levnad
blev så kort,
du har oss mycket givit.

092

En liten ängel kom,
log och vände om.

094

Tryggare kan ingen vara
än Guds lilla barnaskara,
stjärnan ej på himlafästet,
fågeln ej i kända nästet.

Vad han tar och vad han giver,
Samme Fader han dock bliver,
och hans mål är blott det ena:
barnets sanna väl allena.

Sv.Ps 248:1, 5, Lina Sandell-Berg 1856

096

Låt barnen komma hit till mig
och hindra dem inte:
Guds rike tillhör sådana som de.

098

Snart bröt du upp,
snart drog du bort,
en flyktig gäst,
ditt liv blev kort.
En vår, som blott
i blomning gick,
en gryning som
ej dagas fick.

091

Du var ett lån vi alltid
minns
Något underbart, som ej
längre finns.

093

Gud som haver barnen kär,
se till mig som liten är.
Vart jag mig i världen vänder
står min lycka i Guds händer.
Lyckan kommer, lyckan går,
du förbliver, Fader vår.

Sv.Ps. 193, Gammal svensk bön, tryckt 1780

095

Svårt att se i unga dar
friska blommor falla,
tungt att mista dig,
som var
glädjen för oss alla.

097

Mänskligt skådat
kan det tyckas
att för ung du dog.
Men en annan
visste bättre:
Herren gav och tog.

099

Sov gott, mitt barn,
sov gott i Gud.
Guds änglar i
sin vita skrud
som för den Högstes
anlet stå
de vaka här
för dig också.

Barn, ungdom

100

Herren gav och Herren tog,
lovat vare Herrens namn.

Job 1:21

101

Nu är du förd, du lilla,
till Herrens örtagård.
Ej mer dig där gör illa
vår vinter,
kall och hård.
Där får för Gud du träda,
i klarhet lik hans sol,
och barnasången kväda
för Lammets kungastol.

102

Till livet du kom,
från livet du gick,
du såg på oss
ett ögonblick.
Varför du vände?
– vi söker ett svar.
För alltid skall minnet
av dig finnas kvar.

Korta och neutrala verser

110

Någonstans inom oss är vi
alltid tillsammans.

112

Minnets vår glädje
Återseendet vårt hopp.

114

Lika stilla som Du levat
Lika stilla gick Du bort.

116

Vara samman,
skiljas, fara
det är så vårt öde
är bestämt att bli.

118

En tröst i sorgen
Gud oss ger
Att den vi älskar
ej lider mer.

120

Skön är friden
vilan i Din tysta grav
Du har fyllt Ditt värv
i tiden
Ödmjukt tack för
allt Du gav.

122

Du går ifrån oss
men är ej borta
I våra tankar
Du lever kvar.

124

Ljuvt är att vila
när krafterna domna
Skönt i den eviga
vilan få somna.

111

Mötas och skiljas
är livets gång
Skiljas och mötas
är hoppets sång.

113

Ingen dag är så lång
att ej dess afton kommer.

115

Minnen som rör
vid vårt hjärta
går aldrig förlorade.

117

Jordens oro viker
för den frid som varar
Graven allt förlikar
himlen allt förklarar.

119

Tåligt och god har Du
levat Din tid
Tacksamt vi önskar Dig,
vila i frid.

121

Ditt goda hjärta
Ditt ljusa sinne
hos oss skall leva
i tacksamt minne.

123

Stilla kom döden
kom som en vän
Tog Dig i handen
och förde Dig hem.

125

Ärlig och strävsam var
Din vandring
Stilla och fridsamt gick
Du bort.

Korta och neutrala verser

126

Hur skönt att somna
när dagen är slut
hur skönt att vila
från lidandet ut.

127

Ty Du, blott Du var livet,
när det var som
vackrast och bäst
och mycket blev
Dig givet,
men alltid gav
Du mest.

129

I minnet Du lever
Du finns alltid kvar
I minnet vi ser
Dig precis som Du var.

131

Det finns en glädje
större än sorgen
Glädjen att minnas.

133

Som ljusen sakta brinna
i sina stakar ner
Så slutar våra dagar
Vi har dem icke mer.

135

Minnenas skira regnbåge
är vår levnadsbro
till Dig.

137

Sörj ej den gryende
dagen förut
njut av den flyende
varje minut.

126

Hur skönt att somna
när dagen är slut,
hur skönt att vila
från lidandet ut.

128

Du var så trött
Din bleka kind
Nu smeks till ro
Av evighetens vind.

130

Allt är givet
människan som lån.

132

Minnet skall vårda
vad livet ägde
Saknaden visa
vad döden tog.

134

Två ögon slutna
Två händer knäppta
i stilla frid.

136

O, djupa sorg -
att skiljas från varann!
Det är en sorg som
ej tår lindra kan.

138

Gråt ej för att
jag är borta
gläds för att
jag har funnits.

Korta och neutrala verser

139

Liten blomma
på mossig stig
Glöm ej mig
Älskade vän vila i frid.

141

Vi ville så gärna
behålla Dig kvar
men Din stund på jorden
fullbordad var.

143

Där borta där
vindarna sjunga
sin eviga jubelsång
Vi glömma
sorgerna tunga
och mötas åter
en gång.

145

Det minst sagda
är det djupast kända
Därför vare nu vårt
tack det enda.

147

Till liv och odödlighet
bjuden
Är människan av
Gud genom döden.

149

Och sen skall komma
mycket klara dagar,
då vi skall se
och dröjande förstå.

140

Säg ej med sorg
att jag är död
Säg i tacksamhet
att jag har levat.

142

Snart kyrkans klockor
mana oss,
att lämna Dig i frid
Vi viska alla,
tack för allt
vi mötas om en tid.

144

Ack, huru litet veta vi
när ödets timma slår
Och ännu mindre anar vi
vem kallelsen får.

146

Tack för vad Du givit
Tack för vad Du var
Tack för ljusa minnen
som Du lämnat kvar.

148

Inte trodde jag vi
Dig skulle mista
Att ögon som strålat
så klart skulle brista.

150

Gud giv mig sinnesro
att acceptera det
jag inte kan förändra
Mod att förändra
det jag kan
och förstånd att
inse skillnaden.

Korta och neutrala verser

151

Vi tackar för allt vad
i livet du skänkt
För kärlek och lycka
Vad vackert Du tänkt
För allt vad Du gjort
för de Dina.

153

Tacksamt tag vad
livet bjuder
Sök i allt en
mening se
Den som världens
lagar skriver
Låter intet fåfängt ske.

155

Kanhända vi på väg
till något annat
En flyktig stund i denna
värld har stannat
Kanhända livet här
är blott ett hinder
På vägen dit där
intet jordiskt binder.

157

Vårt liv är en vindfläkt,
en saga, en dröm,
en droppe som faller i
tidernas ström.
Det skimrar i regnbågens färg
en minut
men brister och faller
och drömmen är slut.

152

Så stilla kom döden
den kom som en vän
Den tog Dig i handen
Och förde Dig hem.

154

Att vara, är att vara
vad man innerst vill
Att kunna kasta ankar
Kunna svara, tiga still
i ro med sina tankar
Att kunna känna
storm och vind
Och värmen från
din mjuka kind.

156

Gud för Dig är
allting klart
allt det dolda
uppenbart
Mörkret är ej mörkt
för Dig
och i dunklet
ser Du mig.

Personligt

170

Flitig så länge
krafterna räckte
Fridsam och nöjd har
Du levat Din tid
Somnat när allmakten
livslågan släckte
Ljust är Ditt minne
Vila i frid.

172

Varmt var Ditt hjärta
Och glatt Ditt sinne
Ljust och soligt
Lyser Ditt minne.

174

Allt av rosor som
Du skänkte,
allt av kärlek som
Du gav
allt det goda som
Du tänkte
jordas ej uti Din grav.

176

Ditt goda varma
hjärta har slagit
sitt sista slag
Nu vilar Du fri
från smärta
efter Din rastlösa
arbetsdag.

178

Du kämpat så tåligt
och länge
Ditt hjärta för alla
haft tid
Din hjälpande hand
har nu domnat
Vi önskar Dig vila i frid.

171

Så ärligt och troget
Du tjänat
för mödorna aldrig
Du svek
Din blick var så
öppen så trofast
Ditt hjärta det
kände ej svek.

173

Du gick så stilla
Din väg i livet
Så tyst och trogen
Din plikt Du gjort
Hav tack för allt
Du i kärlek givit
Ditt minne lever
Det går ej bort.

175

Två ögon som lyst
är slutna
Två flitiga händer lagt sig till ro
Så vilar det vackra förflutna
I minnenas helgade bo.

177

Hur ärligt och
troget Du kämpat
från mödorna
aldrig Du vek
Din blick var så
öppen och trofast
Ditt hjärta det kände
ej svek.

179

Ordlös möda,
tro och heder
växte på Din levnadsstig
Tacksamhetens
tankar breder
nu sitt täcke över Dig.

Personligt

180

Nu tomt det efter Dig
har blivit
Det känns som solens ljus
för oss gått ner
Ty ingen såsom Du
har kärlek givit
Din plats kan aldrig fyllas mer.

182

Den människa som ger
med fulla händer
sitt hjärtas guld,
sin godhets rikedom
För henne sig en evig låga tänder
som brinner klar i minnets helgedom.

181

Stilla godhet,
tro och heder
Lyste kring Din
vandringstig
Tacksamhetens
tankar breder
Nu sitt täcke
över Dig.

183

Stilla så stilla
gick solen ner
slutad är arbetsdagen
Hjälpande handen ej räcket mer
strålande ögat ej mer
mot oss ler
minnet det ljusa förbliver.

Livets förgänglighet

190

Ibland kommer aftonen
hastigt och oväntat
Ibland kommer den som
en befriare.

192

Du längtade så efter
ljuset och våren
När den kom gick Du
hastigt ifrån oss
Vi hann ej ta ett
riktigt farväl
Det känns så tomt
efter Dig.

194

Livets timmar är
korta Slutets aning fjärran är
Att Du nu är borta
Det för oss ofattbart är.

196

Inget farväl inga
medvetna ord
Så fort och tyst
gick Du bort från vår jord
Här går vi i rester
ur Din svunna värld
Bland tankar och
minnen som färgat Din färd
Allt som Du älskat Oss
bilder nu ger
Du talar och skrattar
Vi minns Dig och ler.

198

O rymd, låt din klarhet
begjuta
Förvissningens ord att
livet aldrig skall sluta
i stoft och jord.

191

Som en liten ängel
Du till oss kom,
log och vände
hastigt om.

193

Plötsligt var lyckan
förvandlad av ödet
Allt blev så dystert,
så mörkt och kallt
Borta är glädjen,
kärleken, stödet
Ty Du var vår trygghet,
vår tröst, vårt allt.

195

Livet förgår likt
flodens bölja snar
När den förrunnit
har var är dess spår?

197

Allting bleknar
Allting brister
Livets röda tråd är skör
Den man håller av
man mister
Den man älskat mest
hon dör.

199

Gå sakta, sommar
Gå sakta bort
Din knoppning är
flyktig, Din blomning
kort.

Livets förgänglighet

200

Somrarna komma, somrarna
fly snabba som himmelens
farande sky,
glömska som vågen i
solens lans
vackra som skimrande
sländors dans.

202

Jag är en främling
Jag är en pilgrim
Blott en afton bor
jag här.

204

Med fyllda segel i
solnedgången min
farkost glider till
fjärran land
Där väntar viken, där
tonar sången där
somnar vågen, vid
vänlig strand.

206

Drömmar bleknar,
lyckan brister,
livets smala tråd
är skör
Den man håller
av man mister
den man älskat
mest, den dör.

208

När våren sig kläder
i ljuvaste grönt
Vi tyst Dig i graven gömma
Så hastigt Du från oss
rycktes bort
Från livet till döden
är steget så kort.

201

Ibland liksom hejdar sig
tiden ett slag och någonting alldeles
oväntat sker
Världen förändrar sig
varje dag men ibland
blir den aldrig densamma mer.

Alf Henrikson

203

Döden kommer
Livet går
Sakta vi vandra
mot natten
Mörkret kommer
Ljuset går
men Morgonen föds
under natten.

205

Som svalors
snabba flykt
i rymden blå,
som havets våg förrinner
uti sanden,
så hastigt våra år
och dagar gå,
så fort vi färdas mot den
andra stranden.

207

Varför skulle Du så
hastigt ryckas bort
Vår ålders saga blev
så kort.

209

Hur gränslöst lite veta vi
när dödens timma slår
och lika lite ana vi vem
kallelsen då får.

Livets förgänglighet

210

Var rädd om Dina kära
Du har dem inte jämt
Vår tid för sammanvaro
vi ej med Gud bestämt
Som ljusen sakta brinner
i sina stakar ner,
Så våra år försvinner
Du har dem inte mer.

212

Hur snabbt kom döden,
så obetänksam
Ett avskedsord han fick
ej ge de kära
Och ej ett tack för kärlek
som han skänkt
Fick de nära fram till
honom bära.

214

Mot ett tidlöst okänt
ledas stegen
Se, det närmar sig för
var minut
Och den hand som håller
i Din egen
Du skall släppa även
den till slut
Ensam tar Du sista
steget ut.

216

Jag vet en port
som öppnas tyst,
och stänges utan dån
Och alla vägar leda dit
men ingen därifrån
Och alla frågar var?
Varthän?
Men ingen svaret vet
Ty svaret på den frågan
är just portens hemlighet.

211

Ditt varma hjärta
slutat slå
Du alltför tidigt fick
från oss gå
Tack för den kärlek
Du oss givit har
Ditt vackra ljusa minne
lever kvar.

213

Så enkelt
Allt som händer, är
bara att oljan i lampan tar slut,
att ett blomblad faller
och att ett liv går ut.

215

Vad le de åt i sin sista minut?
Är det ett bud från vän till vän?
Eller är det ett tack för att allt är
slut till den som tog lånet igen?
Är det minnet av allt vad de ägt
och mist eller suset av
himlarnas sång?
Hav tröst - en liten tid -
och till sist får du veta
det själv en gång.

217

Hur underlig är Du
i allt vad Du gör
Vem kan Dina vägar förstå
Men ett är dock säkert Den väg Du mig för
För mig är den bästa ändå.

Sv.Ps.268:1, E. Gustafsson 1886

Livets förgänglighet

218

Att resa är att njuta
med sina sinnen fem
Att resa är att alltid i
dunklet längta hem
Att resa är att möta så
mången charmig vän
Att resa är att lära sig
ta farväl igen.

Kärlek

230

Den som älskat kan
ej glömma
Den som glömt ej
älskat har
Den som älskade och
glömde
visste ej vad kärlek var.

232

Och jag stryker från
pannan min sömn
i en värld som har
vaknat just nu
Och hur vintrarna var
har jag glömt i en
sommar som aldrig tar slut.

234

Din kind ej mer jag
smeka kan ej trycka
Dina händer
Du kommit till ett
annat land där inget
ont Dig händer.

236

Att våga gråta
Att våga le
Att visa värme
Att våga ge
lite av sin inre själ
Omtanke, ömhet,
Att vilja någon annan väl
Kärlek, hoppet
Att med min tanke göra
någon glad
Är för mig livet
Då lever jag
Allt blir som doften efter
vårregn en solig dag

231

Av litet gav Du mycket
Av glädje gav Du mer
Av kärlek gav Du allt.

233

Jag viskar ömt de orden
de vackraste jag vet,
Du var mitt allt på jorden
och i all evighet.

235

En hand är mera värd
än många tusen ord
En vän är mera värd
än allt på denna jord,
och ömhet är en källa
som ej får rinna bort,
och frysa ned och bli till is för livet är så kort.

237

I glada stunder vi fröjdades och log
Vi njöt av livets
under tills ödet
hårt oss slog
När sorgen nu oss
fann vi hade
ju varann
Nu viskar jag de
orden de vackraste
jag vet:
Du var mitt allt på
jorden och min i evighet.

Kärlek

238

Förlustens hela storhet
jag ej har fattat än
vet blott att jag har mistat min allra
bästa vän
Då viskar jag de orden
de vackraste jag vet
Du var mitt allt på
jorden och min i evighet.

240

Gråt inte för att jag är död
Jag finns inom dig alltid
Du hör min röst, den finns i dig
Du kan höra den när du vill
Du har mitt ansikte,
min kropp finns i dig
Du kan ta fram den när du vill
Allt som finns kvar av mig
finns inom dig
Så är vi alltid tillsammans

Barbro Lindgren

242

Dagen sig sänker,
nattlig blir rymden
Snart blott de eviga
stjärnor jag ser
Men jag ej klagar
flyende dagen
Ej mig förfäras
stundande natten
Ty av den kärlek som
går genom världen
Föll ock en strimma
in i min själ.

244

Min tröst att Du,
min älskade,
ej behöver lida mer.

239

Du är inte här, men
jag kysser din kind
En kyss som jag sänder
med smekande vind
Öppna ett fönster,
ställ det på glänt
Den vind som Du känner
är kyssen jag sänt.

241

Mycket kan bli sagt
fast tystnad rå,
när livslång dag har svetsat människor samman
och när hjärtat lärt
sig lyssna och förstå,
att hjälpsam hand
som räcks
och blick med ömsint ljus, kan vara tolk
för det,
som är för stort att
givas namn och ord.

243

Tag mig, håll mig,
smek mig sakta
Famna mig varligt
en liten stund
Gråt ett grand för
så trista fakta
Se mig med ömhet
sova en blund.

245

När dagen synes
oss som bäst
Kom döden som
vår gäst
Hämtar det som
kärast var
Lämnar bara
tomhet kvar.

Kärlek

246

Gå ej ifrån mig, Du vill
ju stanna
Stanna tills jag själv
måste gå
Lägg Din älskade hand
på min panna
Än en liten stund är
vi två

Harriet Löwenhjelms

248

En gång skall vi åter mötas
där på andra sidan bron,
från en jord där känslor nötas,
ja, jag lever med den tron.

Jag tror inte på en himmel,
där vi går på gators guld,
men någonstans i rymdens vimmel
väntar någon, varm och huld.

Många säger det är drömmar,
men det stoppar inte mig.
Någonstans där livet strömmar
skall jag åter möta dig.

247

Begråt ej mig, nu är
jag lycklig vorden
Min boja bruten
och min ande fri
Jag lämnar Er jag
älskat mest på jorden
För att hos Gud
än lyckligare bli.

Lidande

250

Slumra så tyst
från sol och vår
Slumra så stilla
från smärtans tår
Ljuv är vilan
i ljus och frid
Fjärran borta från
livets strid.

252

Solen har dalat,
dagen är slut
Stilla är klappande hjärtat
Skönt är att vila
från lidandet ut
Somna från allt
som har smärtat.

254

Vad du lidit ingen känner
ty Du själv Din börda bar
Du var glad bland Dina vänner
fast Du oftast plågad var.

256

Ej sorg det finns,
som känns så svår
som när en älskad
från oss går
Men smärtan mildras,
då man tänker
att döden frihet ifrån
plågor skänker.

258

Du somnade stilla,
när färden var slut
Från allt vad Du lidit
Du nu vilar ut.

251

Nu slut är smärtan
Du funnit frid
men lämnat hjärtan
som saknar Dig.

253

Liksom ett ljus
som blåstes ut
Din levnad nu har
nått sitt slut.

255

Ej sjukdom och oro
nu mer gör Dig illa
Skönt är att veta
Du lider ej mer.

257

För den som sjukdom
blott är givet
är döden skönare
än livet.

259

Du led i tysthet
men slut är striden
Nu famnas Du av
den djupa friden,
där ingen klagar
och ingen gråter
Vårt hopp är,
att vi träffas åter.

Lidande

260

När sjukdom härjar
i människans kropp
och åter till hälsa
ej mer finnes hopp
vi måste i döden
befrielse se
för vad har av glädje
då livet att ge.

262

Det största är inte
att slippa plåga
och skonas från
ångest och ve
Det största är kraften
att utan att fråga
kunna lida och le.

Nils Bolander

264

Allt vad Du lidit
vi nog ej förstått
Vi stod vid Din sida
så hjälplösa blott
Vi ville så gärna
behålla Dig kvar
Men Din tid på jorden
nu fullbordad var.

261

Bort i rymden
skyar tåga skimrande
i aftonglöd
och mot dagens
sista låga
Skaparen ro
mot plågan bjöd.

263

Din plåga har slocknat
det skedde i frid
trots att Du kämpat
en ojämn strid
Din låga har brunnit
trots hårda vindar
Den värmde oss alla
som kunde den se
Kampen var hård
men Du vann dock till slut
ty allt det Du skänkt oss
kan aldrig dö ut.

265

Vänlig, god
Du alltid varit
Utan klagan
smärtan bar
Ingen vet
vad Du har lidit
Nu Du vilan funnit har
Vi nu måste
sorgen bära
Fastän tom
är hemmets vrå
Vad Du gav
åt Dina kära
finns i minnet
kvar ändå.

Lidande

266

Vad är att dö, det
är att somna
Från lidandet
i smärtans land
Det är att sakta
ljuvligt domna
Likt en våg som
rullar in mot strand
Det är att över
floden ila
Till hemmets famn
till ro och vila.

268

Stilla, så stilla Du somnat
Din smärta så tåligt
Du bar
Flitiga händer har domnat
Men Ditt ljusa
minne står kvar.

270

I höstvindars sus Du somnat stilla
Ej sjukdom och oro
mer gör Dig illa
Skön är vilan som graven ger
Gott att veta Du lider
ej mer.

272

Tänk när en gång
är stillad varje smärta
Vart sår är läkt,
var längtan nått sin hamn
När varje tår avtorkas
vid Guds hjärta
Och varje snyftning
tystnat i hans famn.

267

Aldrig en suck,
aldrig en klagan
Alltid förnöjd på
jorden Du gått
Tåligt Du bar dina
sjukdomsdagar
Så nöjd som Du levat,
så nöjd gick Du bort.

269

Tålig var Du intill slutet,
hoppet höll Du alltid kvar
Vi skall alltid minnas
hur god Du var.

271

Du friden har funnit från sjukdom och smärta
Men lever dock alltid hos oss i vårt hjärta
Tills ringen är sluten.

273

Vi sågo hur med
tålmod du led
Och fastän plågad
icke modet fällde
Du kämpade för
att ej brytas ned
Tills skördemannen
sig vid lägret ställde
Men han var mild,
så stilla blev Ditt slut
Som då en vindfläkt
blåser lågan ut.

Lidande

274

Djupt i hjärtat
svider såren
Läk dem, Du som
allt förmår
Torka bort den
bittra tåren
Himlens Herre,
Fader vår.

Frid och ro

280

Händer knäppta
ögon slutna
Livets sista
krafter brutna
Tår som runnit
nu försvunnit
Livets strid förbytt
i evig frid.

282

Sov till vindarnas
smekande sång
Sov under grönskans
mjuka fång
Sov ifrån sorgen,
oro och strid
Sov i underbar frid.

284

Engång blir allting stilla,
engång får allting ro
Ej något skall förvilla,
min själ på kvällens bro.

Pär Lagerkvist

286

Tack för allt,
för gångna tider alla tankar
för mitt väl
Nu vilar tanken,
ej mer Du lider
nu har Du ro till kropp och själ.

288

Njut den ro Dig
graven skänker
världen har Du
sagt farväl
Vad den sedan
om mig tänker
stör ej friden
i Din själ.

281

Så stilla, så sakta
Du tynade bort
Vi stod vid Din sida
så hjälplösa blott
Stilla kom döden,
den kom som en vän
Tog Dig vid handen
och förde Dig hem.

283

Den kommer så stilla,
din vilodag,
Med frid och med
helig ro.

285

Klockorna ringa
så sakta till ro
Nu har Du funnit
ett ljusare bo
Aftonens stjärna
lyser så blid
Vila i frid. Vila i frid.

287

Den ro Du länge sökte
Den kom till Dig till slut
Nu borta är bekymmer
Nu får Du vila ut.

289

Kom då, o frid
dröj i mitt tjäll
Bliv bästa gästen min
Ty dagen skrider
det blir kväll
och natten bryter in.

Frid och ro

290

Frid susar träden
 kring stugan Du älskat
Farväl bugar blommorna
 Du vårdat så ömt
Tack viskar fågeln,
 som var morgon Dig hälsat
Tyst sjunger vinden,
 Vila i frid.

292

Släckt är lågan som
 har flämtat
Länge nog så matt
 och svag
Nu har dödens ängel hämtat
 Gnistan som av liv
 fanns kvar.

294

Kära gamla kyrkogård
 I min hembygds
 fagra nejder
Slut mig i Din vård
 Efter livets fejder
Under gröna kullars tak
 Mina fäder vilar
I det tysta sovgemak
 Låt mig fridfullt vila.

296

Våg, du som bär mig,
 högt emot viddernas ljus
Makt som begär mig
 tag mig som ton i ditt sus
Hjärtat som dignat
 somnar till sist i den famn
Evigst välsignat varit
 i kärlek ditt namn.

291

Vid sommarvindars susning
 Du somnade stilla
Nu sjukdom och oro
 ej mer gör Dig illa
Skön är vilan som
 hembygden ger
Skönt är att veta Du
 lider ej mer.

293

I livet vi ej träffas mer
 och trycka får Din hand
Den sista hälsning vi kan ge
 är kransen med ett band
Snart kyrkans klockor mana oss
 att lämna Dig i frid
Vi viskar alla
 Tack för allt,
vi mötas om en tid.

295

Bortom tidens dunkla vågor
 Fläkta fridens vindar stilla
Där är svar på alla frågor
 Inga tvivel där förvillla.

297

Tron är den kraft
 från Gud
Som vårt hjärtas
 storm betvingar
Tron är det änglabud
 Som oss bär på
 bönen vingar
Tron det är Guds
 hjälp i nöden
Tron är starkare
 än döden.

Frid och ro

298

Stundom vi segla
i lugnet så stilla
Stundom vi segla
för halv bidevind
Och stundom när stormar
hantera oss illa
Då önskar vi alla
i hamn få gå in.

300

Din låga har slocknat
Din kamp är nu över
Din kropp nu funnit vila
Din själ har fått ro.

302

Bortom livets hav
det vida ligger dina drömmars land.
Stilla må din
farkost glida
mot dess blomsterprydda strand.

304

Hur skönt att stilla
somna in
när stunden slutligen
är inne
Att lämna allt med
rofylt sinn
i ljust och välbevarat minne.

299

Många blev åren
Du vandrade här
Så trogen så verksam
i tiden
Nu mättad av ålder
förunnat Dig är
Få njuta av den eviga friden.

301

Att dö kan inte
vara farligt
När livet bjudit på
en hårdhänt strid
Att somna in, att bäras
bort helt varligt
kan inte vara mer
än stilla frid.

303

Din verksamma dag
har nått sitt slut
Din ordnande hand
har domnat
Aftonen kom,
Du kämpat ut
I frid Du stilla
har somnat.

305

Tyst slocknar en
mänsklig hjärna
efter år av glädje
och strid
En blomma, en människa,
en stjärna
har var sin
bestämda tid.

Minnen

310

Du kämpade tappert
Ditt slutmål var ett
Vår bitterhet skulle förträngas
med hjälp av Ditt mod,
när allt övrigt Du gett,
men livstråden kan
ej förlängas.

312

Minnenas irrbloss
susa
snart kring
Din tysta grav
Tack för Ditt
minne ljusa
tack för den kärlek
Du gav.

314

Vi dö, men vi dö icke,
ty vi leva vidare i
deras hjärtan
som älska oss.

316

Vi alla som känt Dig
och vet hur Du var
önskar så att Du
bland oss fanns kvar
Men nu när Du gått
dit vi alla ska gå
med glädje vi minns
allt det fina ändå.

318

Låt oss minnas
de soliga dagar
då sorg och smärta
fjärran var
Låt oss minnas
de glädjedagar
då vi tillsammans var.

311

När vinden susar
i minnets lund
när bitterhet viker
för saknad
vi minns all Din godhet,
var glädjens stund,
och ser Dig åter
uppvaknad.

313

Nu brustit har Ditt
trogna varma hjärta
Din kära röst för
alltid tystnat har
Du lämnar oss
i sorg och smärta
Men ljusst och vackert
står Ditt minne kvar.

315

Lyckliga åren har svunnit smärtornas år likaså
Sorgen nu fyller vårt hjärta
men lyckliga minnen består.

317

Stilla Du somnade in
ifrån världen
Soliga minnen
Du lämnade kvar.

319

Minnet lever
det kan ej jordas
Det kan ej gömmas
bland stoft och grus
Nej, det skall leva
i fågelsången
I blomsterdoft
och i vindens sus.

Minnen

320

Tyst och stilla
har Du levat,
Tyst och stilla
gick Du bort
Vi Ditt minne
älska, vörda
Vila i frid.

322

När jag en gång
är borta
sörj mig ej
som död
Om elden har
slocknat
lyser dock
dess glöd.

324

Tack o Gud för vad
som varit
Tack för allt
vad Du beskär
Tack för tiderna
som farit
Tack för stunden
som nu är.

326

När dina steg har tystnat,
finns ändå ekot kvar.
När dina ögon slocknat,
vi alla minnen har.
Vi bär dem i vårt hjärta,
tar fram dem då och då.
Så är du för alltid
kvar hos oss ändå.

321

Som dagen är slut
då solen gått ner
Din levnad är slut,
Du finns ej mer
Men minnet skall leva
hos dem Du höll av
De som närmast
och kärast
i livet Dig var.

323

Vi ödmjukt böjer
vårt huvud
För allt utav
livet vi fått
När aftonen
slutligen nalkas
Vi minns de lyckliga
stunderna blott.

325

Vi binder en krans
av minnen,
de vackraste och
finaste vi har.
Vi vet att de aldrig
skall vissna.
Hos oss är du
alltid kvar.

Naturen

330

Att frö kan gro
och spira
Bli en blomma
så vacker och skir
Den kan trotsa
naturens nycker
Men när tiden är ute,
den vissnar så sakta,
för att till slut
med jorden bli ett.

332

Så liten plats
en människa tar
på jorden
Mindre än ett träd
i skogen
Så stort tomrum
hon lämnar efter sig
en hel värld
kan inte fylla det.

Ingrid Arvidsson

334

Det finns en lustgård
utanför vår värld,
ett evigt Eden,
väntande i sol...

331

Så borde stoftet vila
vid en stilla sjö
På stranden och
med bergen runtomkring
En skön musik
från evighetens värld
Guds änglar spegla sig
i vattnet där.

333

Sov i ro
där björkar susa
Sov i ro
där tallar stå
Sov i ro
där sol så fager
Blickar ner
från himmel blå.

335

Sköljas mot
en strand
vara hav och
böljegang,
vara sten som
havet sköljer mot
och hav som
sköljer sten,
svepas av en
vind vara vind
och vindens gång
- finnas, inte finnas,
vara tanke någon
tänkt i ljus,
smulas i Guds hand,
vara stoft och
ingenting,
vara skuggan av
en fågels
vingen över
sandens grus

Naturen

336

Gråt inte längre
vid min grav
jag finns ej där,
har gett mig av
Med tusen vindar
blåser jag,
är daggens glimt
en solig dag,
är solsken över
mognad säd,
är färgers spel i
höstens träd.

338

Kom till mig
om kvällen
efter en lång
och rik dag,
när jorden doftar
och molnen vilar
som berg på avstånd
Lycklig då vill
jag skiljas
ifrån allt som
varit mitt
Låt mig till
avsked blott höra
fågelns sång som
en flöjt
från min ungdoms
sollysta ängar.

340

Det är någon som
sjunger för mig
när solen har
sjunkit i väst
Det är någon som
nynnär så sakta
de visor jag
älskat mest.

Evelyn Lindström

337

Och vaknar Du
i sommarhus
en morgon, hör Du
mig som sus
av fågelvingars
slutna krets
omkring Dig
fladdrande i hets
Gråt inte Dig vid
graven trött!
Jag finns ej där,
jag har ej dött.

339

Från höga skyn
hördes fågelsången
Över vattnets stilla
spegel
såg jag
solnedgången
Farväl vackra värld.

341

Var skog har nog sin källa
var äng sin blomma har
vart hjärta har sin saga
från flydda ungdomsdar
Och skogens källa sinar
och ängens blomma dör
men hjärtats tysta saga
alls ingen tid förstör.

Naturen

342

En ensam seglare,
på väg över djupa vatten
För att känna hav och vind
en sista gång
Att med släckta lanternor,
segla in i den sista natten
När livets dag har blivit
skymning, och tillvaron
för trång
Som en stjärna, som vandrar
över himlen
Är han på väg, på sin sista
seglats.

343

Gråt ej vid min grav,
ty jag finns i solens
blänk på vatten.
Jag finns i blommornas
skira knopp.
Jag finns i vindens
lek med löven.

Ålderns höst

350

Det kom en dag
en stilla vind,
som smekte ömt
din trötta kind.
Liksom ett ljus,
som blåstes ut,
din levnadsdag
har nått sitt slut.

351

En gång är tiden ute,
en dag vår resa slut.
Då finns ingen återvändo,
då suddas vi
ohjälpligt ut,
likt cirklar som
ristats i sanden,
en skiss på ett
pappersark,
likt virvlande
vita flingor,
som smälta mot
vårvarm mark.

352

Hur skönt att i ålderns
och levnadens höst
få lägga sitt huvud
till vila
och njuta den sömn
som ger ro och tröst
och bort ifrån
skuggorna ila.

353

Din vandring på jorden
är lyktad
och ögat har slutits
i frid.
Till ursprunget själen
är flyktad
nu följer din
evighetstid.

354

Skönt är att vila,
när krafterna domna,
trött efter årens
möda och strid
djupt i den eviga
vilan få somna.
Vi önskar dig alla
vila i frid.

355

Aftonklockan
länge klämtat,
kvällens skymning
fallit på.
Lågan länge
sakta flämtat.
Nu till vila
du fått gå.

356

Sida vid sida
falla de,
samlas allt
fler och fler.
Somliga tidigt
kallade,
andra när sol
gått ner.

357

Tack för allt du givit
av din rika varma själ.
Tack för att du hela livet
ömmat för vårt väl.

Ålderns höst

358

Så vandrar
våra kära
genom evighetens
dörr
och ingenting
på jorden
kan riktigt bli
som förr.
Men tacksamhet
skall följa dem
som stjärnorna
i rymd.
Visst unnar vi
dem vilan,
fast blick av
tår är skymd.

360

Släckt är lågan
som har flämtat
länge nog så
matt och svag.
Nu har dödens
ängel hämtat
gnistan som
av liv fanns kvar.
Mycket, mycket
har du lidit.
Tålig, tålig
har du varit.
Nu du lycklig
hemma är.

359

Det finns en sorg,
som tår ej lindra kan.
Det finns ett domslut:
skiljas från varann.
Det finns en tröst,
att han har kämpat ut.
Det finns ett hopp
vi möts vid livets slut.

361

Långlivad ålderdom
vad är den
värd som gåva?
När hjärnan
trött och tom
blott längtar
att få sova
Livsdyrkaren blir
dödens vän
och lyssnar tyst till
hjärtats slag
men känner aldrig
mer igen
sig själv, sitt
rätta jag,
och själen får
sitt otium
först bortom tid
och rum
Ack, årens bleka
solnedgång
är den väl värd
en sång?
Anders Österling

Andliga texter

370

Jag vet att min
förlossare lever.

(Job 19:25)

372-1

Inte ens i den
mörkaste dal
fruktar jag något ont,
ty du är med mig.

(Psalt. 23:4)

373

Jag överlämnar mig
i dina händer.
Du befriar mig, Herre,
du sanne Gud.

(Psalt. 31:6)

375

Sänd ett ljus och
din sanning,
må de leda mig,
må de föra mig
till ditt heliga berg
och till dina boningar.

(Psalt. 43:3)

377

Men evigt varar Herrens nåd
mot dem som fruktar honom.

(Psalt. 103:17)

379

Du omsluter mig på
alla sidor
och håller mig i din hand.

(Psalt. 139:5)

371

Herren är min herde,
mig skall intet fattas,
han låter mig vila
på gröna ängar,
han för mig till vatten
där jag finner ro.

(Psalt. 23:1-2)

372-2

Om jag än vandrar i
dödsskuggans dal,
fruktar jag intet ont,
ty du är med mig.

(Psalt. 23:4)

374

Såsom hjorten längtar
till vattenbäckar,
så längtar min själ efter dig, o Gud.

(Psalt. 42:2)

376

Din nåd är bättre än liv.

(Psalt. 63:4)

378

Jag skall få vandra inför Herren i de levandes land.

(Psalt. 116:9)

380

Frukta inte, ty jag har befriat dig,
jag har kallat dig vid mitt namn,
du är min.

(Jes. 43:1)

Andliga texter

381

Herren är god mot dem som
väntar på honom,
mot den själ som söker honom.

(Klagovisorna 3:25)

383

Låt barnen komma
hit till mig
och hindra dem inte:
Guds rike tillhör sådana som de.

(Mark. 10:14)

385

Gud är inte en Gud för döda,
utan förlevande,
ty för honom är alla levande.

(Luk. 20:38)

387

Jesus sade:
Jag är uppståndelsen och livet
Den som tror på mig skall leva
om han än dör.

(Joh. 11:25)

389

Vänligt över jorden glänser strålen av
ett himmelskt hopp
Stilla inom tidens gränser evighetens
sol går opp,
ack, så stilla att mitt öga
hennes sken fördraga må
och Guds dolda råd förstå.

(Sv.ps. 34:1)

382

Ske din vilja,
såsom i himmelen,
så ock på jorden.

(Matt. 6:10)

384

Herre, nu låter du din
tjänare gå hem i frid.

(Luk. 2:29)

386

Så älskade Gud världen
att han gav den sin ende son
för att de som tror på honom
inte skall gå under
utan ha evigt liv.

(Joh. 3:16)

388

Det som blir sått
förgängligt uppstår oförgängligt
Det som blir sått föraktat
uppstår i härlighet
Det som blir sått svagt
uppstår fullt av kraft.

(1 Kor. 15:42-43)

390

Du som gick före oss
längst in i ångesten
hjälp oss att finna dig,
herre, i mörkret.

(Sv.ps. 74:1)

Andliga texter

391

Gud som haver
barnen kär,
se till mig som
liten är
Vart jag mig i
världen vänder
står min lycka i
Guds händer
Lyckan kommer,
lyckan går,
du förbliver,
fader vår.

(Sv.ps. 195:6)

393

Allt kött är hö.
Allt flyktar här, och snart förvissna gräsen o
Hos dig allena, Herre, är
ett oförgångligt väsen
Min ande giv det nya liv,
som aldrig skall förblomma,
fast äng och fält stå tomma.

(Sv.ps. 201:4)

395

Vad han tar och
vad han giver,
samme Fader
han dock bliver,
och hans mål är
blott det ena:
barnets sanna väl allena.

(Sv.ps. 248:5)

397

Det finns djup i Herrens godhet,
och dess gränser ingen ser
Det finns värme i hans domslut,
mer än någon frihet ger
Det finns underbar förlossning
i det blod som göts en gång
Det finns glädje bortom graven
och en framtid full av sång.

(Sv.ps. 285:1)

392

Ack, är det redan
här så skönt på denna jord,
så härligt grönt,
hur skall det då ej bliva
i himmelen,
där Gud berett
vad ingen här i
världen sett
och ord ej kan
beskriva.

(Sv.ps. 200:5)

394

Uti din nåd,
Hur underlig är du i
och intill evig tid
jag lämnar mig och
vad jag har tag,
Herre, allt i ditt försvar.

(Sv.ps. 240:1)

396

Hur underlig är du i
allt vad du gör,
vem kan dina vägar förstå?
Men ett är dock säkert:
den väg du mig för
för mig är den bästa ändå.

(Sv.ps. 268:1)

398

Ack, när så mycket skönt i varje åder
av skapelsen och livet
sig förråder,
hur skön då måste själva källan vara,
den evigt klara.

(Sv.ps. 305:5)

Andliga texter

399

När jag lever har jag dig,
dör jag är du kvar hos mig
Om jag lever eller dör,
dig, o Herre, jag tillhör.

(Sv.ps. 308:1)

401

O Gud, du mig ej
överger när jag i mörkret sänkes ner
Då möter jag ditt under
Som fröet vilar djupt
i jord jag vilar i det skaparord
där sekler är sekunder.

(Sv.ps. 310:1)

403

O Gud, du som de världar ser
varom vi ännu inget vet
Vi skall ej säga: de gått bort
de döda som till dig har gått
De lämnat världen bakom sig
Vi vet de lever inför dig.

(Sv.ps. 486:1)

405

Någon skall ropa det
namn jag fick i dopet
Någon skall viska det
och rösten är min väns
Och jag skall väckas av
viskningen och ropet,
buren i trofasthet och
kärlek utan gräns.

(Sv.ps. 625:2)

400

Nu vilar ett hjärta,
i ljuset och friden
de frågor som tystnat
har fått sina svar,
och nödens och ångestens tid är förliden för själen,
som lyser i Herrens förvar.

(Sv.ps. 309:1)

402

Tänk, när en gång vart
varför blir besvarat,
var gåta löst, som här
jag grubblat på,
när allting blir av Herren
själv förklarat,
tänk, när jag Herrens väg
skall fullt förstå.

(Sv.ps. 320:2)

404

Och herdens röst jag känner,
som ropar mig vid namn,
där väntar mina vänner,
där öppnar Gud sin famn
I Hoppet gläds jag redan:
snart finns ej döden mer,
en liten tid och sedan
varann vi återser.

(Sv.ps. 616:2)

406

Livets Gud,
kärlekens Herre,
tänd för vännen ditt eviga ljus
Kom i vår ensamhet,
kom i vårt mörker
Låt oss känna att du
är där.

(Sv.ps. 626:2)

Andliga texter

407

Tröstens Gud
Fader för alla,
vännen lämnar vi nu
i din hand
Följ oss i vardagen,
hjälp oss att möta nya dagar i tro på dig.
(*Sv.ps. 626:3*)

409

Det finns ett hem långt
bortom sorgens hemland
Vad här vi tror skall
där bli uppenbart,
och den som här stått
ut i mörka dagar
skall lyftas upp i
ljus som strålar klart.
(*Sv.ps. 638:1*)

408

Nu är livet gömt
hos Gud
Åt honom vi lämnar
allt
Hoppet är tänt i
tyngsta sorg
Ingen är glömd
av Gud.
(*Sv.ps. 627:1*)

410

O Gud, du mig ej överger
när jag i mörkret sänkes ner.
Då möter jag ditt under.
Som fröet vilar djupt i jord
jag vilar i det skaparord
där sekler är sekunder.

Vid tomhetens och intets gräns
en röst mig når, den är en väns;
du kommit hem, den säger.
Och sårens läks och sången föds,
vad djupast i mitt liv jag sökt
och längtat till jag äger.

Sv.Ps. 310:1–2, A. Frostenson 1962, 1982

Andliga texter

411

Jag skall gråtande
kasta mig ner
på en kust som jag
aldrig har sett.
Jag vet ej var jag är,
men jag vet
att en boning åt mig
är beredd
vid ett hav, i en stad
som fanns till,
som fanns till innan
städerna fanns,
i ett land som är nytt
och är före all tid
och där natten har
dagarnas glans.

Sv.Ps. 311:1, A. Frostenson 1970, 1980

412

Gud, för dig är allting klart,
allt det dolda uppenbart.
Mörkret är ej mörkt för dig
och i dunklet ser
du mig.

Läk mitt öga, att jag ser
hur du är i det som sker.
Där jag bäst behöver dig
är du allra närmast
mig.

Och om jag ej mer förmår
gå i tro den väg du går,
led mig vid din fasta hand
steg för steg mot
livets land.

När min tanke, tvivelstrött,
obetvingligt motstånd
mött och ej mera
mäktar strid —
inneslut den i din frid.

All din nåd är öppen
famn och ditt namn en
ljuvlig hamn.
Vad du vill är helighet,
men du är barmhärtighet.

Sv.Ps. 217, E. Malmeström 1965

Korta senteser

420

Älskad – Saknad

422

Störst av allt är kärleken

Jmf. 1 Kor. 13:13

424

Hjärtat gömmer minnena

426

Kärleken är allt

428

Vårt enda hem är kärleken

Per Lagerkvist

430

Livets gränssten
men icke kärlekens

432

Vår kärlek följer er

434

Tack för din kärlek

436

Genom död till liv

Påsknattens tema i Svenska kyrkans kyrkohandbok

438

Till ljuset

440

Vi dö, men vi dö icke,
ty vi leva vidare i
deras hjärtan
som älska oss.

421

Tack för våra lyckliga år

423

Stora själar lida tyst

425

I kärlek

427

Kärleken övervinner allt

Vergilius, Ekloger 10, 69

429

Genom kärleken
ever det vi har förlorat

431

Din kärlek lever i oss

433

Evigt förenade i kärleken

435

I kärlek levde du,
i tro dog du,
i frid vilar du.

437

Över djupen mot höjden

439

Vi leva för att dö, men dö för att leva

441

Döden är porten till livet

Korta senteser

442

Inget väsen kan sönderfalla
till ingenting

444

Korset först och kronan sedan
Sång av Lina Sandell-Berg

446

Återseendet står kvar

448

Återförenade

450

Ditt minne lever

452

I tacksamt minne

454

Hans verk lever

456

Han levde för att tjäna

458

Här vilar de flitiga händerna

443

Mötas för att skiljas,
skiljas för att mötas

445

Låt ankaret falla -- jag är i hamn

447

Vi mötas igen

449

Minnet vår glädje,
återseendet vårt hopp

451

Tack för vad du gav

453

För tidigt för oss
men det var Guds vilja

455

Blev till välsignelse

457

Störst är den som tjänar

459

Ett ädelt hjärta fann här sin ro

Dikter

500

Dock, Du som allt med vishet
styr med hög ofattlig lag
så gott jag kan till Dig
jag flyr, när morgon vänds i dag
Så är Du min förtröstan all,
du kärlek, som i allting bor,
i stjärnans eld, i havets svall,
i blicken hos min mor.

Dan Andersson

502

Det är något bortom
bergen
bortom blommorna
och sången.
Det är något bakom stjärnor,
bakom heta hjärtat mitt.

Dan Andersson

504

En ordlös bön från våra
kära döda
att älska fromt det liv
som vi har kvar.

Karl Asplund

506

Så länge vi minns
lever du.

Vivi Berglund

508

Ty Du, blott Du var livet,
när det var som vackrast och bäst
och mycket blev Dig givet,
men alltid gav Du mest.

Bo Bergman

501

Nu mörknar min väg och
mitt dagsverk är gjort
mitt hjärta är trött,
min säd har jag sått
som en tiggare står jag,
o Gud, vid din port,
och blodrosor växa
på stigen jag gått.

Dan Andersson

503

Jag skall gå genom
tysta skyar
genom hav av
stjärnors ljus
och vandra i
vita nätter
tills jag funnit min
Faders hus
Jag skall klappa så
sakta på porten
där ingen mer går ut
och jag skall sjunga av glädje
som jag aldrig sjöng förut.

Dan Andersson

505

Kärleken och smärtan,
barn av samma hus,
föra trogna hjärtan
hem till samma ljus.

P D A Atterbom

507

Djupt i min kärlek
skall du alltid leva,
alltid finnas till
Ty i kärleken dör vi aldrig.

Vivi Berglund

509

Döden är icke det sista:
döden är blott livets port;
skalet skall kring fröet brista,
livet växa rikt och stort.

Natanael Beskow

Dikter

510

Var inte rädd för mörkret,
ty ljuset vilar där
Vi se ju inga stjärnor,
där intet mörker är
I ljusa irisringen du
bär en mörk pupill,
ty mörkt är allt som
ljuset med bävan
längtar till

Var inte rädd för mörkret,
ty ljuset vilar där,
var inte rädd för mörkret,
som ljusets hjärta bär.

Erik Blomberg

512

Du får lyfta, du får bära,
jag kan bara allting lämna
Tag mig, led mig, var mig nära
Ske mig vad du sen må ämna.

Karin Boye

514

Ack låt mig leva riktigt
och riktigt dö en gång,
så att jag rör vid
verklighet i ont som gott.

Karin Boye

516

Och sorgens makt är större
än glädjens makt i mig,
jag glädes inte förrän
den har förvandlat mig.

Gunnar Ekelöf

511

Å, nu förstår jag
lyckans väg:
att ge med råge full,
att brinna fort
och brinna ner
för Kristi kärleks skull.

Nils Bolander

513

Bryt upp, bryt upp
den nya dagen gryr
oändligt är vårt
stora äventyr.

Karin Boye

515

Hur fort blir
lönnarna gula
Som lyser vår
vandring i parken
Att dö är att
resa en smula
Från grenen till
fasta marken.

Stig Dagerman

517

Vad livet och stunden gav
kan ingen ta ifrån oss.

Gunnar Ekelöf

Dikter

518

Inte ens en grå
 liten fågel
som sjunger på
 grönan kvist
det finns på den
 andra sidan
och det tycker jag
 nog blir trist
Inte ens en grå
 liten fågel
och aldrig en
 björk som står vit -
Men den vackraste
 dagen som sommaren ger
har det hänt att
 jag längtat dit.

Nils Ferlin

520

Fadern barnets bästa alltid vill och vet
Du med tid blott räknar, Gud med evighet.

Anders Frostensson

519

Vida, vida min dröm
 mig för bort mot
 oändligheten
Jordens oro ej mer
 mig stör,
all dess sorg är
 förgäten upp mot
 blånande rymderns sfär
aningens vingpar mig
 hastigt bär närmare
 evigheten.

Astrid Forsell-Gullstrand

521

Låt städse din sannings ljus
 lysa min stig
och till min Faders hus
 vägleda mig
Och när jag hembud får
 giv att med fröjd jag går
 in uti paradiset,
Ditt namn till pris.

N. Frykman

Dikter

522

Dagar har kommit och
dagar har gått,
en gång väl kommer
den sista,
flyktig är lyckan och
knappt dess mått,
tung är den ändå
att mista
Luftbyggda slott
skimra ju blott
skimra och locka
och brista.

Gustaf Fröding

524

Ensam i bräcklig
farkost vågar
seglarn sig ut på
det vida hav;
stjärnvalvet över
honom lågar,
nedanför brusar
hemskt hans grav
Framåt! - så är
hans ödes bud;
Och i djupet bor,
som uti himlen, Gud.

Erik Gustaf Geijer

526

Ingen trädtopp röres
i skog
knappt en suck som
höres vinden drog
Fågeln i bo tiger
i sovande lundar
Snart, tro mig, stundar
ock för dig ro.

Goethe

523

Och människan vandrar
på jorden om
och ingen vet,
varifrån hon kom,
och ingen vet,
vart leden bär,
och ingen vet,
vad livet är
Men fram genom
långliga strider
det dagas väl
bättre tider,
då ingen är ond
och ingen är god,
men bröder, som kämpa
i onskans flod,
och räcka varandra
handen
att hjälpa fram
till stranden.

Gustaf Fröding

525

Över bergens toppar
stillhet råder
I trädens kronor ej
en vindfläkt rörs
Fåglarna tuga i skogen,
vänta blott, vänta...
snart vilar även du.

Goethe

527

Stjärnor tänds och förbrinner
Världar kommer och far
Släktled föds och försvinner
Tiden, den står kvar.

Alf Henrikson

Dikter

528

Det liv är icke längst
som längst har varat
Den levat längst som
fyllde livet bäst
Den är ej rikast vilken
mest har sparat
Nej, den är rikast som
har givit mest.

Naima Jakobsson

530

Du som är slocknandet
och segerfanan
Du som i tidens flod
är böljegången:
välsigna handlingen
och skådebanan,
välsigna tystnaden
som följer sången!

Hjalmar Gullberg

532

Kan hända döden som
vår oro stegrar
skall göra våra
nederlag till segrar
Kan hända livet här
är blott ett hinder
på vägen dit, där
intet jordiskt binder.

Hjalmar Gullberg

534

Allt vad med kärlek
dem vid livet band
står kvar som minnen kring
den stol de lämnat.

Verner von Heidenstam

529

Det faller vissna löv
i höstens matta
Du vissnar även,
så är livets gång.

Hjalmar Gullberg

531

Som en blomma undergivet
böjer sig för höstens bud,
som en blomma undergivet
fäller blad och sommarskrud,
lägger jag min stolthet av;
som ett barn i moderlivet
slumrar jag i Gud
bortom strand och hav.

Hjalmar Gullberg

533

Vi har alla inom oss
ett centrum av stillhet
omgivet av tystnad.

Dag Hammarskjöld

535

Så går Du bort, långt bort
i stjärnljus vårkväll
och som en viskning är Din
gång bland träden,
som varma tankars väg
genom mörkret,
Med pannan sänkt och
blid och allvarsam
Du glider bort bland
daggig ängsviol
och snår av slån, som
nyss börjat blomma.

Ragnar Jändel

Dikter

536

Långt bort ännu -
Därhemma doftar träden
och örterna som Du plantat vänta
den kända, kära moderliga handen,
Där höras röster än -
det lyser visst
ännu i fönstret där -
Men Du skall bort
och Du är höljd i stjärnljus
Ditt veka hjärta brinner i dess eld
och lever i dess utsäglighet
Din vita panna böjes, sänker sig
djupt i din skönhet, djupa evighet.

Ragnar Jändel

538

Giv oss en härd att njuta
vid av vårt beskärda bröd
Giv oss ett bröst att luta vid,
när glädjen vänds i nöd!
Giv oss en tro att sluta vid
tryggt i den mörka död.

E.A. Karlfeldt

537

I aftonlandet är min
ro belägen,
mitt Emmaus bland kullarna vid vägen
Det är din närhet som gör trygg min stig,
att gå i mörkret är att
gå med dig.

E. A. Karlfeldt

539

Tack och godnatt!
Nu är det tid att koja
och somna från en
lycklig havsblå dag.
Mot borden klucka,
vänliga och loja,
en sömnig dynings
sista slag.
Sval spolar luften
kring ens trötta hjärna
med varje andetag,
och genom luckan lyser
som en topplanterna
en ensam stjärna
som fastnat på ett stag.

Sten Selander, ur Galejans loggbok

Dikter

540

Du gav oss allt,
så allting tag,
vår själ, vårt liv,
vår tro,
och bygg därav till
framtidens dag
vår andes segersbro.

Pär Lagerkvist

542

Oroas ej, räds ej
uppbrottstimman
En vänlig hand lugnt
ordnar båtens segel,
som för dig bort från
kvällens land till dagens
Gå utan ängslan ner i
strandens tystnad,
den mjuka stigen genom
skymningsgräset.

Pär Lagerkvist

541

Du sträcker ut din
skymningshand
och plågad själ får
vila,
du släcker hjärtats
tunga brand
och leder genom
aftonland
den trötte till hans
vila
I nattlig jord du
sänker ner
det liv som tycks
förhärjat,
som såningsmannen
återger
åt jorden som han
öppen ser
den skörd som han
har bärgat.

Pär Lagerkvist

543

O soluppgång i evigheten
o morgon över stjärnehav,
o dag varom I intet veten
som tron blott på en
jordisk grav
Vad är vårt liv, den
korta stunden,
mot livet som vår
själ tillhör,
ur tiden löses den
obunden
och med sin vinge himlen rör
Du stjärnedag, den
stunden randas
då jag för första
gång dig ser,
med evighetens ljus
jag blandas,
som sig för mig som
morgon ter.

Pär Lagerkvist

Dikter

544

Jag vet att bortom det
jag dunkelt anar
finns nya ting, mer
sällsamt underbara
än de jag höll förundrad
i min hand
Jag vet och jag är rik
som ingen
Jag håller i min hand
de gåtfullt vissa tingen,
och deras bröder vänta
mig i dolda land.

Pär Lagerkvist

546

En gång blir allting stilla
en gång får allting ro
Ej något skall förvilla
min själ på kvällens bro
Ej skall jag se tillbaka,
ej heller framåt än,
allt minne är och vaka
och liv och död min vän.

Pär Lagerkvist

548

Kärlekens visa har inga ord,
nynnar som vinden i träden,
svävar lätt över blommande jord,
leker i sommarsäden
Ingen hör den mera än vi,
du och jag vid din sida
För det är oss den sjunger i
sin sång över jorden vida.

Pär Lagerkvist

545

Så hårt spänns ingen båge
som Livets båge spänns
Och när den en gång brister
har allting
nått sin gräns.

Pär Lagerkvist

547

Livet tar sitt barn till sig,
öppnar slitna grinden
Ljungen står vid utnött stig,
svalor flyr i vinden
Gammal gård. I köket stång
för de hårda bröden
Nöd och längtan, fågelsång
ända in i döden.

Pär Lagerkvist

549

Aftonport till evigheten,
tysta skymningsstund
Djupt fördold är hemligheten
om vårt väsens grund
Stilla står jag vid portalen
ännu intet vet
En gång öppnas stjärnesalen,
allt blir evighet.

Pär Lagerkvist

Dikter

550

Det är vackrast när det skymmer
All den kärlek himlen rymmer
ligger samlad i ett dunkelt ljus
över jorden,
över markens hus
Allt är ömhet, allt är smekt
av händer
Herren själv utplånar fjärran
stränder
Allt är nära, allt är långt ifrån
Allt är givet människan som lån.
Allt är mitt, och allt skall
tagas från mig
inom kort skall allting
tagas från mig
Träden, molnen, marken där jag går
Jag skall vandra -
ensam, utan spår

Pär Lagerkvist

552

Det finns ingen sten
så tung
som sorgen vi känner
Det finns, ingen ros
så vacker
som minnena av dig.

Maud Larsson

554

Någonstans inom oss
är vi alltid
tillsamman,
någonstans inom oss
kan vår kärlek
aldrig fly.

Erik Lindegren

551

En gång skall du vara en av dem
som levat för längesen.
Jorden skall minnas dig så som
den minns gräset och skogarna,
det multnade lövet.
Så som myllan minns
och så som bergen minns vindarna.
Din frid skall vara oändlig
så som havet.

Pär Lagerkvist

553

Håll hög min sorg,
och jag skall aldrig
svika.

Ebbe Linde

555

Och ännu länge härefter
då jag vandrar ensam
framåt trottoarerna
skall jag förnimma dig
vandra vid min sida
med fotsteg som viskar
till mina
i den stora stadens
larmande ödslighet.

Artur Lundkvist

Dikter

556

Visst går stormen till
ro i den sovande dal
och det stillnar i fjäll
och på hav
Men vi njuta en stillare stillhet,
o, hjärta, i vår grav.

Arvid Mörne

558

Låt ingen dagens stund
i armod slockna ut
Gör levande var sekund
gör blommande var minut.

Anders Roswall

560

Till flydda tider återgår
min tanke än så gärna
Mig vinkar från förflutna år
så mången vänlig stjärna.

J L Runeberg

562

Det gick en gammal odalman
och sjöng på åkerjorden
Han bar en frökorg i sin hand,
och strödde mellan orden
för livets början och livets slut
sin nya fröskörd ut
Han gick från soluppgång till soluppgång
Det var den sista dagens morgon
Jag stod som harens unge,
när han kom
Hur ångestfull jag var
inför hans vackra sång
Då tog han mig och
satte mig i korgen
och när jag somnat,
började han gå
Döden tänkte jag mig så.

Bo Setterlind

557

Nu tynger intet,
jag har lämnat allt
i andra händer,
starkare än mina.

Bengt E. Nyström

559

Nu är åsen i min
stuga bruten,
skörden på min teg
av hagel härjad.

J L Runeberg

561

Vad rätt Du tänkt
vad Du i kärlek vill,
vad skönt Du drömt,
kan ej av tiden härjas
Det är en skörd,
som undan honom bärgas
ty den hör evighetens
rike till.

Viktor Rydberg

563

Lika självklart som
vi alla föddes
skall vi alla en gång
födas åter,
skall vi stå som
barnet framför porten
till det ofattbaras
verklighet.

Bo Setterlind

Dikter

564

Att dö är seger,
inte nederlag
Det lyser över bergen
Natt har blivit dag
Sörj inte den som
äntligen är fri
Och frukta ingenting ty
Gud är liv.

Bo Setterlind

566

Fridens stilla,
milda källa,
Själens vän i evighet.

Bo Setterlind

568

Den vi älskar för oss
genom mörkret, genom sorgen,
genom livets natt och
tomhet genom tvivlet
Därför fruktar vi ej längre döden
inte dödens skugga,
inte ljusets bortom döden
Ty att dö är att som barnet födas,
lika smärtsamt, lika ljuvligt kanske
ingen vet
-som inte riktigt känner
någon längtan, något annat liv!
Lika självklart som vi alla föddes
skall vi alla en gång födas åter,
skall vi stå som barnet framför porten
till det ofattbaras verklighet.

Bo Setterlind

565

Herren är det ljus
som möter oss i mörkret
för att vi skall se
vår möjlighet

Bo Setterlind

567

Låt oss ge varandra tid,
låt oss göra famnen vid,
låt oss älska,
låt oss sjunga,
inte hålla tand för tunga,
låt oss skratta,
låt oss leka
låt oss sorgerna beveka,
låt oss jaga tvivlen bort,
livet är så gränslöst kort!

Bo Setterlind

569

Kommer en dag som i dag
då vi skiljs, men för evigt,
varken du eller jag
behöver tänka därpå

Fruktan vet vi ej av
Döden närmar sig redligt
Hösten strör sina blad
och molnen går

Snart är det mörkt på jorden
Vintern blir lång
Låt oss vandra i skogen
ännu en gång

Låt oss gå bort under stjärnorna
Mörkret kan oss ej nå
Våren och sommaren
väntar till slut ändå

Min älskade.

Bo Setterlind

Dikter

570

Var rädd om livet,
det skall glädja dig,
var rädd om ljuset,
det skall leda dig,
var rädd om mörkret,
det skall skydda dig,
var rädd om slutet,
det skall rädda dig.

Bo Setterlind

572

Himlens hav har
ingen strand
bara ljus.

Bo Setterlind

574

Säg inte, att ingenting
blir kvar
av den vackraste fjärilen
livet gav
Säg inte, att vingarnas
färg bleknar bort
och försvinner i vinden
som stoft, som stoft
Om fjärlens kropp måste
gömmas i grav,
är ändå den svindlande
flykten kvar!

Bo Setterlind

576

Jag träder ut till eder
med ett glatt budskap:
Guds rike börjar.

Edith Södergran

571

Här är mörkret,
där är Ljuset
Här är sorgen,
där är Glädjen
Här är döden,
där är Livet.

Bo Setterlind

573

Vill du nå mig
med din hand
sök mig inte där du är,
sök mig lite längre bort
- i ett annat land.

Bo Setterlind

575

Nu är det höst och de gyllene fåglarna
flyga alla hemöver djupblå vatten;
på stranden sitter jag
och stirrar i det granna glittret
och avskedet susar genom grenarna
Avskedet är stort,
skilsmässan är förestående,
men återseendet är visst.

Edith Södergran

577

Blott det eviga bor
i Ditt hjärta än.

Esaias Tegner

Dikter

578

Det finns ett hav,
som ingen ser,
det finns en grav,
där ingen dör,
det finns en sol,
som ej går ner,
det finns en strand
i varje själ.

Bo Setterlind

580

Allt i livet är ej sol,
allt i livet är ej natt,
som en morgonskymning klarnar
allt omkring oss småningom.

Wecksell

582

Du var alltid den som
gav med fulla händer.
Ditt hjärtas guld.
Din godhets rikedom.
I sorgen vi vårt varma
tack dig sänder.

Stig Dagerman

579

Jordisk oro viker
för den frid som varar
Graven allt förlikar
himlen allt förklarar.

J O Wallin

581

När åt den stilla
kyrkogården
ett saknat stoft vi
tyst förtro,
förtröstans ängel
håller vården
ännu kring griftens skumma bo,
och graven säger tvivla!
Men ängeln säger tro!

Carl David af Wirsén

582

Om av det långa livet en enda dag var kvar
då sökte jag det vackraste som jordelivet har
Det vackraste på jorden är bara redighet
men det gör ensamt liv till liv och verklighet.

Karin Boye

Dikter

583

Det kommer en dag när

jag är borta,
en dag då mitt liv har
tagit slut.

Så länge du minns mig
är jag kvar ändå
och finns i din närhet
som förut.

Jag finns där i vågen
invid stranden,
jag finns där i vårens
varma vind.

Jag finns där och leder
dig vid handen ibland,
jag finns där i tåren
på din kind.

Jag finns i en blommas
spröda knoppar,
i fågeln som sjunger i
ett träd.

Jag finns bland de fjärilar
som fladdrar kring
på åkrar med mognande säd.

Jag finns i ett regn som
slår mot rutan
och i flingor av
fallande snö.

Jag finns i musiken
som du hör på ibland.

Så länge du minns
kan jag ej dö.

Birgitta Bäckström

585

Döden är bara ränseln
som vi lägger av
vid vägens slut
en blygrå skugga
som smälter ner i ljuset
döden är bara plojen
som vänder livets mylla
det hårda rågrödet
som håller våra tänder rena

Karl Vennberg, ur Requiem, Halmfackla 1944

584

Borttagen på
upphovsmannens begäran.

586

Kanske livet,
kanske, kanske
en blodigt stärkande
simtur bara.
På andra stranden
badlakanslycka.

Hans Granlid

Dikter

587

Då ni är sorgsna, blicka
åter in i ert hjärta,
och ni skall se att ni i
verkligheten gråter över
det, som en gång skänkte
er glädje.

Kahlil Gibran, ur Profeten 1923

588

Allt, allt jag ägde var ditt
mer än mitt.
Allt jag vackrast ville var
ditt, ditt, ditt.

Högt med dig jag talade vad
ingen i världen vet.
På ändlösa vägar var du min
ensamhet.

Låg jag vaken om natten och
tänkte ingenting,
andades, kände jag dig, dig.
Du var runtomkring.

Livlöst är livet, där inte
du är kvar.
Världen är ett väldigt skal,
som ingen kärna har.

Karin Boye, ur Härdarna 1927

589

O, ljuvlighet att,
när man har ätit opp allt,
druckit ur allt,
talat om allt och
dansat sina ben trötta,
gå hem i den tysta timmen
före soluppgången
för att sova!

Tove Jansson

590

När sommaren fällt sitt
regn som blad,
och även bladen fallit,
september ingått,
såg jag en fågel glida
över mitt huvud,
en skugga från mig som
levde på jorden,
oktobers förebud,
ordlös, men själv en sång.

Bo Carpelan

591

Sett nog. Samma hägring
syns i alla väderstreck.
Haft nog. Av städernas larm
på aftonen, i solens
sken och annars.
Levt nog. Genom livets
skiften, larm och hägringar.
Uppbrott igen i en ny
tillgivenhet,
bland nya ljud.

Arthur Rimbaud (tolkning av Gunnar Ekelöf)

592

Låt min skugga
försvinna i din.
Låt mig förlora mig själv
under de stora träden.
De som själva förlorar
sin krona i skymningen,
överlämnar sig åt
himmelen och natten.

Pär Lagerkvist

Dikter

593

Ensam i kvällsljuset lyssnar jag.
Vad dagarna börjar bli korta.
Hösten har kommit.
Snart skymmer min dag.
Jag hör vingar så långt,
långt borta.

Det är om aftonen man bryter upp,
vid solnedgången.
Det är då man lämnar allt.

Tanken tar ner sina tält av spindelväv
och hjärtat glömmet varför det ängslats.
Ökenvandraren överger sin lägerplats,
som snart skall utplånas av sanden,
och fortsätter sin färd
i nattens stillhet,
ledd av gåtfulla stjärnor.

Pär Lagerkvist, ur Aftonland 1953

595

Sista biten genom skogen är
vägen mossig och tyst
gömmet sig mellan granar
pysslar med blåbär
och svamp och tror att så
ska det vara
så ska det alltid vara
solsken och skydd tills,
vid en plötslig krök havet
brusar emot hela
det öppna havet.

Solveig von Schoultz

597

När mammor dör,
då förlorar man ett av
väderstrecken.
Då förlorar man
vartannat andetag,
då förlorar man en glänta.
När mammor dör,
då växer det sly överallt.

Göran Tunström

594

Nu är det slut. Nu vaknar jag.
Och det är lugnt och lätt att gå,
när inget finns att vänta mer och
inget finns att bära på.

Rött guld i går, torrt löv i dag.
I morgon finns där ingenting.
Men stjärnor brinner tyst
som förr i natt i
rymden runtomkring.

Karin Boye, ur Stjärnorna, Gömda land 1924

596

Helig den frid
hjärtat hyser
mitt i den virvlande
blodstormens larm!
Slut är din strid.
Månen lyser.
Vårnattsvind svalkar dig.
Sov på min arm!

Evert Taube, ur Nocturne, Ballader i det blå 1948

598

Vad det är dumt att tro,
att man kan glömma
och dumt att tro, att
tiden läker såren.
Den stora sorgen
– den är intet sår.
Den är ett frö, som
föll i hjärtats gömma
och grov och växer
till ett träd med åren
och bär en bitter
blomning varje år.

Karl Asplund, Trädet

Dikter

599

Du är en öppen
bok i mina händer.
Du är en dagbok,
vilken livet för.
Jag måste skynda
mig att läsa dig.
Jag får aldrig
läsa dig till slut.

Stig Dagerman

601

To see a World in
a Grain of Sand,
and Heaven in
a Wild Flower,
hold Infinity in
the Palm of your Hand,
and Eternity in
an Hour.

Att se en värld i
ett sandkorn
och en himmel i
en vildblomma,
hålla oändligheten i
sin handflata
och finna evigheten i
en timme.

William Blake, ur Songs of Innocence 1787

603

Det är något med döden
som inte är övertygande.
Som när våren kommer
för tidigt.
Eller när svaret går
före frågan.
Eller när musiken slutar
på dominanten
och efterlämnar en
svävande väntan.

Anna Greta Wide

600

Varje individ är sin egen ensamhet,
och till individer
räknas även vägsträckan,
vattenspegeln i träskan,
minnen av tidigare höstar,
busklandskapet
och en fågel som glidflyger
över träden.

William Faulkner

602

En människa
att tala med,
att strida med,
att se och vara med,
att glädjas med,
att lida med,
att längta eller sakna,
o, att älska.

Gunnar Björling

604

Åskådningens minut.
Med klara ögon, och glada.
Till en början tystnad i himlen.
Bortom musiken, bortom mystiken,
bortom altarlågornas glans
och bortom en million
stämningars rökriddar.

Och vår stackars spjånande tro,
otro, vantro och klenstro
fladdrar befriat bort
som uttjänta fröhylsor.
Så kan den nya sången
äntligen börja.

Anna Greta Wide, Åskådningens minut, Den saliga osäkerheten 1964

Dikter

605

Från det jag vet och visste
drar jag mig bakåt
från det jag minns
jag söker en plats
där jag ser bättre.

Solveig von Schoultz, ur Molnskuggan 1996

606

Kunde jag följa dig långt bort,
längre än allt du vet,
ut i de yttersta rymdernas
världsensamhet,
där Vintergatan rullar
ett bjärt dött skum
och där du söker ett fäste
i hisnande rum.

Jag vet: det går inte.

Men när du stiger huttrande
blind ur ditt dop,
tvärsigenom rymden
skall jag höra ditt rop,
vara dig ny värme,
vara dig ny famn,
vara dig när i en annan värld
bland ting med ofött namn.

Karin Boye, Kunde jag följa dig, För trädets skull 1935